

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

614.76

Hely

Idő

"1927"

Személy

Szerző:

Cím: *Budai szépségfoltok*

Forrás:

Nemzeti Ujság

Bp
(Hely)

1927. 9. 4.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Old)

Az egyszerű polgár panaszai

Budai szépségfoltok

Bocsásson meg, Szerkesztő ur, ha panaszaim egyre csak növekednek, s ha új meg új kérésekkel és kívánságokkal, felszólalásokkal és megjegyzésekkel állok elő, de hiába: szeretem ezt a várost, szeretem Budapestet és szeretném, ha olyan volna, mint amilyennek valamennyien elképzeljük. Szép, tiszta, levegős, olyan, hogy minden részében öröme legyen a polgárnak, aki az utcán jár.

Nos hát, mélyen tisztelt Szerkesztő ur, mindjárt el kell egyet mondanom, egy gondolatomat, amelyet nem hallgathatok el. Furcsának fog ez hangzani, de olyasforma, hogy ha Rómát meg is menthették, a Kapitolumon gagógó ludak, Budapest idegenforgalmát nem fogják megmenteni, se pedig felépíteni a kotkodácsoló tyukok. A tyukok? kérdezi ön, Szerkesztő ur, miféle tyukok? Azok a tyukok, s az apró kis csibék, amelyek szerteszét szaladgálnak, ha az ember a főváros legszebb részén jár. Vajjon van-e külön, festőibb része ennek a városnak, mint a budai vár északi sarka, a régi Nándorbástya, amely alátékint a Rókushegyre és a Rózsadombra, s ahonnan a szem megpihen az óbudai hegyek lankáin, a Duna ezüstös tükrén s a Margitsziget zöld fáinak szépségei fölött. Itt, ahogy a Bécsi Kapun felfelé halad az ember, mindenfelé csirkék s egyéb aprójószágok kapargálnak. Akármennyire szeretem a baromfit, bizony az a véleményem, hogy ott, ahol még a középkori építészet néhány szép maradványát láttam s ott, ahol a magyar mult sóhajt felénk, mégsem lehet a nyilvánosság előtt baromfitenyészdét csinálni. Nem erre való ez a szépséges táj,

ön azt hiszi, Szerkesztő ur, hogy a véletlen dolga volt ez csupán. Talán csak néhány baromfi tévedt, ki egy udvarból és kotkodácsol ott a Vár kövei között. Nem, kérem alássan, ahogy tovább mentem és a Várfook-utcán lefelé haladtam, egy nagyon szépen rendezett utcában, a Mátrai-utcában egész baromfitábor szaladgált. Csak éppen a libapásztor lánykát nem láttam, különben azt hittem volna, valahogy itt a város közepén mindjárt egy kis tavacska is van, ahol kacskák uszkálnak és piciny libák gágnak. Nem, mélyen tisztelt Szerkesztő ur, ez a kacsatenyészdé még sincsen a Várban, ez kissé odébb van onnan, még pedig a Városmajorban. A Városmajor egyike a főváros legszebb részeinek, ahol a Kis Svábhegy és Rókushegy völgyet alkot és ahol még nem pusztították ki a szép fasort, ott esős időben, ha pocolya marad, bizony kis kacskák és libácskák uszkálnak. Igazán nem tudom, miért drága akkor a baromfi és miért panaszokdnak mindig a felhozatal nehézségeiről, ha lassankint a főváros belső területén is baromfitenyészdéket engedélyeznek. En igazán annak a felfogásnak vagyok a híve, hogy az ország agrár érdekeit meg kell védelmezni, de ezek az agrárérdekek ne kezdődjenek a pesti utcákon, se pedig a sétatereken. Hagyjuk meg csak a baromfitenyésztést a magyar falunak, ne irigyeljük tőle!

A Városmajorban különben, akárhány szor arra járok, mindig nagy örömen telik, mert ezt a kertet igazán szépe hozták rendbe. A lejtős utjai is kitünőek és most, hogy a kis Svábhegy felé utat is építettek, valóban ez a főváros egyik legszebb része. Azt is örömmel kell meg állapítanom, hogy itt a Városmajorban elegendő játszótér áll a gyerekek rendelkezésére, bár ha másutt is hasonlóképpen gondoskodnának arról, hogy a közterületeken minél inkább játszadozhassanak labdázhassanak és hancurozhassanak a kicsinyek. De a kérem mégis az volna

hogy ezeken a közterületeken több gondot fordítsanak a köztisztaságra. Minde- nek előtt figyelmeztető táblákkal kell a főváros közönségét megkérni arra, hogy éppen a közterületeken, ahol gyermekek játszadoznak, és ahol az ember szépségeket akar látni és jó levegőt kíván élvezni, ne dobáljanak szerteszét mindenféle ételhulladékot, szemetet és zsiros papirost. Nemcsak a Városmajorban, de, sajnos, a Városligetben, a Népligetben, a Hűvösvölgyben, a Zugligetben hasonlóképpen ez a látvány. En nem tudom, mi a esősök kötelessége? Mindenesetre azonban addig is, ameddig a közönségnek érzését ebben a kérdésben nem lehet megjavítani, azt szeretném, ha ők gondoskodnának arról, hogy ezeket a szemete- ket eltüntessék. Ha már nem tudják ellenőrizni, vagy nem lehet ellenőrizni, hogy a közterületeket ne piszkítsák be, gondoskodni kell arról, hogy azokat állandóan tisztán is tartsák. Igaz, akár- hogy is ügyelnek a padokra, azokat mégis besározzák és bepiszkítják. Ezért meg kell büntetni azokat, akiket rajta- esipnek, viszont állandóan gondoskodni kellene arról, hogy a fővárosnak ezeket a padjait le is tisztítsák. A legtöbb szé- gény embernek, de a legtöbb fővárosi polgárnak ezek a padok a pihenőhelyei és ezek az üdülőtelepei. Hiába, nincs mindenkinek módja arra, hogy a hegyek közé menjen, avagy a Balatonhoz, ha jó levegőt akar és ha néhány órát a zöld- ben kíván eltölteni.

Hogy mennyire igazam van, mélyen tisztelt Szerkesztő ur, azt mindjárt bizo- nyítani fogom egyet en meggye ésem- mel. A Délivasut előtt, a villamos hurok- végányai között van egy kis zöld park. Nagyon helyes, hogy ott van, mert ez a környék különösen kiellen és ez a kis park színesebbé és elevenebbé teszi a ké-

pet. Már most, mélyen tisztelt Szerkesztő ur, a villamoskocsikat, amikor ehhez a végállomáshoz érkeznek, mindig meg- tisztítják és kisöprik. Csak ön azt nem

s: tudja, hova kerül ez a szemét. Ez a szemét szépen beröpül a zöld parkocskába. A villamos tiszta lesz, a kis park ellenben bepiszkolódik. A tudomány, hiába csalhatatlan, az anyag nem veszhet el.

(He Kicsiny dolognak látszik mindez, de én nem tartom ezeket a jelentéktelen dolgokat olyanoknak, amelyeket szótlannul kell tünnünk és megjegyzés nélkül lehet hagyni. Az a véleményem, s azt

hiszem, ez az Ön felfogása is, Szerkesztő ur, hogy Budapestet nemcsak szeretni kell, de gondozni és ápolni is. Olyanoknak kell lennünk, nekünk budapesti polgároknak, mint a rendes embereknek, akik *szeretik otthonukat, akit szépítik, gondozzák, de tisztán is tartják.* Mindaz, amivel ékitjük a várost, mindaz, amivel gondozzuk, azt jelenti, hogy *a magunk otthonát tettük kellemesebbé és derültebbé.* Olyan szépségeket adott ennek a városnak a természet, hogy hálátlanok vagyunk érte, ha rutitjuk, ha piszkoljuk.

Egyszerű polgár